

Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

De reiziger
Uithouden

In dit nummer

- 3 Een goed begin - Mariella Oberndorff osa
- 4 Langs de kant van de weg
- Yvonne Peyresaubes osa
- 8 Kloosterpost - nieuws uit eigen huis
- 10 In gesprek met *Jonatan Bartling* - Chris van Wieren
- 13 Als ik uit mijn raam kijk... - Mireille de Vreeze
- 14 Jij bent mijn God, ik zoek naar Jou - Erik Borgman
- 17 Zing! - Femke Soethoudt
- 18 ZinneBeeld - Bernadette Herber
- 20 Wij vragen uw steun voor *New Dutch Connections* - Fatima vertelt haar verhaal
- 21 Met Augustinus mee - Ingrid van Neer-Bruggink
- 22 Beeldverhaal - Nazrina Rodjan
- 24 Op de koffie met *Marjolijne Yska*
- Chris van Wieren en Evelien Plaisier

Bij het beeld

Zij heeft een handicap, wij weten niet welke. Blijkbaar ook geen partner, maar wil wel op reis. Ze reist met de taxi door Europa en de chauffeur maakt haar vakantiefoto's. Van de 223 foto's is een boekje samengesteld door Erik Kessels: een ode aan het doorzettingsvermogen. (RM)

Op de cover:

00318 km - foto: A.J. Paetzhold.

Uit: Erik Kessels, Andrea Stultiens, In almost every picture 2

Uitgever:

Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella

Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht

Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541

Telefoon administratie 030 - 2430538

E-mail administratie:

maandblad@zustersaugustinessen.nl

www.zustersaugustinessen.nl

www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtengoed van onze congregatie.

Hoofd- en eindredactie:

Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas osa

Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:

Tegenwind grafisch ontwerp, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Erik Borgman, Evelien Meijs, Anne Nij Bijvank osa, Evelien Plaisier, Chris van Wieren

Aan dit nummer werkten mee:

Jonatan Bartling, Fatima, Bernadette Herber, Ingrid van Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff osa, Yvonne Peyresaubes osa, Nazrina Rodjan, Femke Soethoudt, Mireille de Vreeze, Marjolijne Yska

Fotografie: Bernadette Herber (p. 18), Roelant Meijer (p.3, 10, 13, 17, 24), A.J. Paetzhold (cover, p.4, 14)

Vriend worden en dit blad ontvangen?

Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie. Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal € 10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

A photograph of a woman with short grey hair and glasses, smiling and looking out a window. The window shows a reflection of her and a view of a green outdoor area. The title 'Een goed begin' is overlaid in white text on the left side of the image.

Een goed begin

Misschien herkent iemand dit? Als ik het druk heb en te veel bezig ben in mijn hoofd, dan ga ik iets ondernemen. Ik neem mijn kamer onder handen of ga ergens in huis iets opruimen wat ik al langer van plan was te doen. Mijn groepsgenoten kennen en herkennen die opruimwoede en laten mij lekker mijn gang gaan. Want uiteindelijk geeft het rust, niet alleen aan mezelf, maar ook aan de anderen. Het voelt alsof er een ander ik tevoorschijn komt, die zich meldt en me teruggeeft aan mezelf. Deze vorm van creatief bezig zijn houdt mij op de been.

Deze week las ik een tekstje in mijn mailbox - soms klik je een beetje geïrriteerd alle aanbiedingen weg, maar deze tekst trok meteen mijn aandacht. Het ging over prachtige wol die aanprezen werd met de slogan: being creative is not a hobby. It's a way of life. Creativiteit is een manier van leven.

Dankzij creativiteit kan ik leven. Met mijn creativiteit bouw ik aan een huis waarin iedereen mogelijk een plek vindt om het uit te houden. Is het niet aan ons allemaal om creatief te blijven, om voor elkaar juist die ruimte te scheppen waar mensen hun weg naar God kunnen gaan? Creativiteit is een vorm van levenskunst. Het is een kunst om niet opgejaagd te worden door verwachtingen en verplichtingen. Deze levenskunst heeft alles te maken met wijsheid, waardoor je je durft af te vragen: waar ben ik mee bezig, waar ben ik eigenlijk naar op zoek? En durf je je dan te laten leiden door je gevoel, of winnen de logische redeneringen het die voor een noodzakelijke uitkomst moeten zorgen? Steeds vaker hoop ik dat mijn creatieve 'ik' het van mijn logisch redeneren wint.

00361 km

Foto: A.J. Paetzhold. Uit: Erik Kessels,
Andrea Stultiens, In almost every picture 2

Langs de kant van de weg

Yvonne Peyresaubes osa

‘U heeft ons toen uitgezwaaid’, zegt Marja, ‘vindt u het leuk om de foto’s van onze tocht te zien?’ Op de eerste foto herken ik de situatie en de jonge mensen: allemaal enthousiast, klaar voor het geplande avontuur, een huttentocht door de Ardennen. En daar gaan ze dan: door prachtige landschappen met bossen en weiden, langs een kronkelige rivier. En ineens: die ene foto. Ik vraag: ‘Waren er toen problemen?’ Er is geen geluid bij, maar aan de gezichten, aan de houding, lees je duidelijk irritatie, verwijten en ontmoediging. ‘Ja, dat was de vijfde dag. Ik denk dat we moe waren en weet u, dingen die de eerste dagen alleen maar grappig waren, Laura die bij elk bloemetje in verwondering bleef staan of Thomas die met alle mensen die we ontmoetten een gesprek begon, die gaven nu irritatie. En het was veel te heet. Die hitte kon je natuurlijk niemand verwijten, en dat was misschien nog wel het ergste!’ ‘Maar de tocht is doorgedaan, toch?’ ‘We hebben met elkaar gepraat, elkaar uitgescholden, en toen onbedaarlijk gelachen. En daarna ging het ook nog onweten. We moesten rennen om de spullen in veiligheid te brengen.

Zie je wel, zeiden we toen, als alles tegenzit, moeten we elkaar helpen en niet verder de put in duwen.’ Praten en het onweer. Samen heeft het geholpen.

Hou houd je het uit?

In het verhaal over de huttentocht herken ik veel bekends. Want zo gaat het met veel van onze ondernemingen: studie, werk, een levenskeuze. Het begint enthousiast. Als de eerste problemen komen of als het nieuwe eraf is en de routine dreigt, gaat er niets meer vanzelf. Je moet dan een beroep doen op andere krachten en mogelijkheden in je. Soms zijn het uiterlijke factoren die het doorgaan moeilijk maken, zoals zere voeten,

Als de routine dreigt, gaat er niets meer vanzelf

blaren of honger. Maar vergeet ook niet de innerlijke factoren: het geduld raakt op, je verdraagt de onhebbelijkheden van anderen niet meer, je bent moe en er komen geniepige, ongewenste vragen

op: was het een goede keuze? Is dit wel allemaal de moeite waard?

Marja vertelt wat de wandelaars heeft geholpen de moed te vinden om verder te gaan: met elkaar praten en met elkaar lachen. Ik las ergens: 'Lachen verschaft mensen vrijheid in het nu.' Met humor (ook een vorm van lachen, als het goed is in de eerste plaats om jezelf) neem je afstand van jezelf, van je zekerheden en van je irritaties. Dan krijgen diepere vragen een kans: waar zijn we nu mee bezig? Waarom zijn we vertrokken?

Lachen verschaft mensen vrijheid in het nu

Wat was de inspiratie? Mijn leven in het klooster zie ik ook als een reis, als een zoektocht in gemeenschap. En net als bij andere tochten ervaar ik dat ik de ene keer voortrekker ben en een andere keer degene op wie anderen moeten wachten, die ze moeten steunen, zelfs dragen. Om wie ze lachen.

Homo viator

Sint Augustinus heeft in zijn leven veel moeten reizen. Te paard reisde hij heen en weer tussen Hippo, Carthago en verschillende andere steden en dorpen in Noord-Afrika, waar hij preekte, andere priesters ontmoette of recht moest spreken. Ook hij zag zijn hele leven als een reis, een zoektocht. De mens is een homo viator (via = weg), steeds onderweg. Augustinus heeft ons maar één raad te geven: vooruit! Je moet niet tevreden zijn met wat je nu bent. Als je stopt, als je denkt: nu is het genoeg, dan ben je verloren. Vooruit, loop door! En voor degenen die ontmoedigd zijn en geen fut meer hebben, geeft hij een tip: zing! Hij haalt het voorbeeld aan van joden die op de lange, vermoeiende pelgrimstocht naar Jeruzalem psalmen zingen. Met zingen geven ze zichzelf en anderen moed. Het zingen helpt om het tempo aan te houden, doet de vermoeidheid vergeten. De reizigers zijn er nog niet, maar weten waar ze naartoe onderweg zijn.

Oponthoud

Een tijdje geleden, bij een bushalte even buiten Parijs, klaagde ik hardop over een bus die al vijf minuten vertraging had.

Dit moment, die ene mens: dat is belangrijk

Er werd naast mij hartelijk gelachen door een heer uit Afrika die zei: ‘Vijf minuten? Bij ons in Centraal Afrika ben je blij als de afgewachte trein of bus op de afgesproken dag komt. En dan moet je daarbij het geluk hebben dat er nog plaats is voor jou en je bagage!’ De lach was aanstekelijk en verdreef de irritatie.

Ook met alle voorzieningen in een land als Nederland (treinen en bussen die niet ‘wel eens’ langskomen, maar op vaste tijden die op internet te vinden zijn, tijden die meestal kloppen) betekent reizen toch steeds onrust. Onrust, want je hebt alles gepland en die trein móet je halen. Anders raakt je hele dag met alle afspraken in de war. En dat vinden wij moeilijk, bijna onmogelijk te verdragen. De evangelist Lucas vertelt ons het verhaal van een reiziger die zijn reis weet te onderbreken, omdat hij onderweg een man langs de kant van de weg ziet liggen (Lucas 10, 29-37). Gewond, dood misschien? Medelijden en compassie dwingen hem om te blijven staan, van zijn rijdier af te stappen en dichterbij te komen. Compassie is een sterk woord. Het betekent dat je je laat raken door het lijden van een ander. Zo, dat de andere bekommernissen (planningen,

afspraken, vermoeidheid) op de achtergrond verdwijnen. Nu, dit moment, die ene mens: dat is belangrijk. Onderweg, als ik me naar de trein haast, kan die ‘gewonde langs de weg’ een onbekende zijn die ‘Zuster!’ roept, die duidelijk om mijn aandacht vraagt. Hij wil enkel dat ik zijn groeten overbreng aan zuster K. ‘U kent haar toch?’ En terwijl ik om zijn naam vraag (zonder naam zijn groeten waardeloos, dat begrijpt hij wel) zie ik mijn trein vertrekken, twee perrons verder. Het is niets, het verandert niets aan de ellende in de wereld, maar voor die man betekent het: ik ben gezien, mijn naam is genoemd.

Op de laatste foto van Marja zit de groep bij elkaar om een tafel. Een soort evaluatie? Met een oog naar de toekomst? Even stilstaan, de tijd nemen om na te denken: waarom hebben we die keuze gemaakt? Wat is er over van de inspiratie? Hierin herken ik datgene waar de kapitteldagen in religieuze gemeenschappen voor dienen: terugblikken en vooruitkijken, om dan met nieuwe moed en inspiratie verder te gaan.

Yvonne Peyresaubes osa is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren.

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas osa en Anne Nij Bijvank osa

Bezoek uit het Wereldhuis

Peter, Hiju, Hammer, Saj, Ketura en Zenaye. Geen alledaagse namen...

Casella ontving zes vluchtelingen met drie begeleiders van het Wereldhuis uit Amsterdam voor enkele dagen in de boerderij. In het 'normale' leven zijn zij afhankelijk van een bed-bad-broodvoorziening.

Van enig ritme was geen sprake: alles begon gewoon wat later. In de viering improviseerden we met Engels en je voelde honger naar stilte en gebed. Aan het einde van hun verblijf hebben we zonnebloemzaden gezaaid, als verbeelding van hun proces van wachten en uitzien naar de toekomst. Ieder sprak persoonlijk een wens uit, en een dansje met djembébegeleiding bracht de luchtigheid weer terug. Na zulke dagen denk je: wie bedankt wie nu eigenlijk? (MM)

Varen naar het diepe

Tijdens de eucharistieviering op dinsdag en donderdag in onze kapel in Utrecht worden we dikwijls verrast met een mooie overweging. Vaak vragen mensen ons: komen er bij jullie nog nieuwe zusters? Dat woordje 'nog' zegt dan zoiets als: die gemeenschap overleeft niet lang meer. Een voorganger nodigde ons uit om anders te denken: je kunt denken vanuit de realiteit, maar ook vanuit geloof. Simon Petrus doet allebei, als hij in Lucas 5 zegt: 'Ik snap er niks van, meester, maar ik doe het: ik vaar naar het diepe, ik gooi mijn netten uit.' Kunnen ook wij zo in het leven staan? (ANB)

Twintig jaar Someren

Dit jaar herdachten we in Someren dat twintig jaar geleden zestien medezusters hun intrek namen in het verzorgingshuis Witven. In deze periode hebben een flink aantal zusters daar hun laatste levensjaren doorgebracht. Twee coupletten van een lied door zuster Madeleine gemaakt voor deze dag:

*'t Is dus twintig jaar gelee,
toen is het begonnen:
in Huize Witven in de Peel,
daar kwamen nieuwe nonnen!
De monialen in dat huis
zaten in angst en beven:
is 't gedaan met onze rust,
wat gaan we nu beleven?*

*Tsja, van de groep van het begin
is Engeline gebleven.
Zij kan vertellen van die tijd,
de start van 't Witven leven.
Ze hebben heel wat meegemaakt,
in 't droeve en in 't blijde.
En wij, we blijven optimist,
want wij, wij zijn de tijden.
(ANB)*

Clementine Kompier

Wilnis 3 mei 1925

Someren 29 augustus 2017

Zuster Clementine (Nel) Kompier bracht haar jeugd door in een groot, hecht gezin op een boerderij in Vinkeveen. De groene, wijde omgeving van weilanden en meren heeft ze altijd in haar hart meegedragen. Na de oorlog wilde ze graag iets doen om mee te werken aan een betere wereld. Toen ze hoorde over het werk van de Augustinessen was haar keuze voor het klooster gauw gemaakt. De naam Clementine (naar de heilige Clemens, een augustijn die bekend stond om zijn goedheid voor de armen) koos ze van harte. Ze was een actieve, felle vrouw die anderen aanstak met haar enthousiasme om te helpen in clubs, gezinnen, toneelgroepen en in de opvang bij Meisjesstad. Als er onrecht was, liet Clementine het er niet bij zitten. In Someren kwam de tijd dat zij niet meer kon helpen maar zelf geholpen moest worden. Ze bleef echter aandacht houden voor haar medezusters en de verzorgenden. Clementine, we zullen je missen. Dat je in rust gelukkig mag zijn.

A full-page photograph of a man with a beard and blonde hair, wearing a brown flat cap and a blue denim shirt. He is standing outdoors, leaning against a white brick wall. His right hand is on his hip, and he is looking off to the side with a slight smile. The background shows a window with dark frames and a white radiator.

*Belijdenissen
van een pionier*

In gesprek met Jonatan Bartling

Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Jonatan Bartling, projectleider van Zinnig Noord en regelmatige gast bij Casella. www.zinnignoord.nl

Van het bouwen van een labyrint op een oude scheepswerf tot een cursus aardse mystiek: Jonatan Bartling realiseert met zijn project in Amsterdam continue nieuwe activiteiten rondom religie en zingeving. Met één been in de kerk en één been in de wereld wil hij zo bruggen slaan tussen geloof, wijsheid en het dagelijkse leven van mensen. 'Ik geniet van het ontwikkelen van activiteiten en workshops. Wanneer de traditionele inhoud en vorm van de kerk niet meer goed werken, rijst de vraag waar en hoe mensen dan op zoek zijn naar zingeving, naar andere, grotere perspectieven op hun leven. Wij creëren een open ruimte, waarin we spelen met rituelen en verhalen. Mensen komen met hun eigen ervaringen, en die komen samen met

onze bronnen en perspectieven. In die ontmoeting gebeurt er iets met mensen, komen ze dicht bij iets wat je God zou kunnen noemen.'

Citaat 1:

Kan iemand mij zeggen wie er niet afgemat is van het werken of van het piekeren? Mens, kom tot jezelf!

'Na een periode van werkloosheid en stress om het zoeken van een baan werkte ik een tijdje als postbode. Of het nu regende of de zon scheen, het was gewoon allemaal prima. Dit is wat ik doe en dit is goed. Ik hoef niet te rechtvaardigen wat ik met mijn leven doe, het is voor mij. Zo relaxed als toen heb ik me in dit werk nog niet vaak gevoeld. Ik kan mij ontzettend laten opjatten door het werk. Je moet mensen aan je binden, geldpotjes zien te vinden, er hip uitzien, een vet facebookevenement opzetten. En je dan aan het eind ook nog zorgen maken of mensen wel op komen dagen.

Een tijdje geleden deden we in een workshop over de Bhagavad Gita een oefening over de manier waarop je doet wat je doet. Iemand verrichte eerst een handeling met het idee dat het publiek

je adoreert. Vervolgens deed diegene precies hetzelfde, maar dan met het idee dat iedereen hem naar het leven stond. Als laatste werd het publiek geblinddoekt en deed je het gewoon omdat het goed was om te doen of omdat je het opdroeg aan het mooie, het ware - aan God? Dat was zo bijzonder: mensen werden zacht, knielden of raakten ontroerd. Het idee dat een deel van jou goddelijk is omdat God in alles is, charmeert mij. Ik geloof dat je werkelijk vrij wordt wanneer je je richt op het goddelijke in wat je doet. Tegelijkertijd ben ik behoorlijk resultaatgericht en maak ik mij zorgen om de kwaliteit van het werk dat ik lever. Dan kom je niet gemakkelijk toe aan die bezinning die je aan anderen probeert te bieden. Dat is de paradox in mijn werk. Ik heb die onrust in mijzelf namelijk ook nodig, zodat ik het volhoud om telkens iets nieuws te onderzoeken en te bedenken.'

Citaat 2:

Laten we 'halleluja' zingen, om onze last te verlichten. Zing als reizigers die onderweg zijn: maar blijf lopen... Zing harder - en blijf lopen

'Ons project staat nu voor een belangrijke uitdaging: we moeten zelfstandig en duurzaam worden. De vraag die ons bezighoudt is hoe we dit project vol

gaan houden als we tegelijkertijd ook nog bezig moeten zijn met zaken als verdienmodellen en spreadsheets. Ik las in een onderzoek dat het belangrijk is om het afronden van een activiteit te vieren, bijvoorbeeld door samen na te praten in de kroeg. Met elkaar bespreken wat je zojuist ervaren hebt, blijkt essentieel voor de voldoening en de lange adem. Ik ben nog lang niet zo goed in vieren als ik zou willen. 'Halleluja' zingen zou ik zelf niet zo snel doen omdat ik vooral met niet-gelovige mensen werk. Wel hou ik erg van dansen. Als ik dans, voel ik mij dicht bij mezelf, er komt een soort kracht vrij. Ik denk aan dat beeld van David die naakt door de straten danst. Het voelt als een kracht die van God komt. Als ik dat zou moeten benoemen, is het mijn halleluja wat ik dan zing. Haast alsof ik zelf gezongen word.'

Als ik uit mijn raam kijk ...

... en denk aan vanmorgen, moet ik ergens toch wel om de situatie en mijn innerlijke reactie daarop lachen. Tot begin september heb ik negen jaar zelfstandig gewoond, helemaal alleen. Ik leef nog en ben in goede gezondheid, dus volgens mij kan ik prima voor mijzelf zorgen. Toch voelde dat vanmorgen een beetje anders.

Mireille de Vreeze

Het was een drukte van jewelste in Casella. Er werden meubels uit Utrecht gebracht en er moest gesjouwd worden. Nou, daar draai ik mijn hand niet voor om. Ik ben postbezorger en ben qua gewicht heel wat gewend met al die tassen. Ik ben jong en vitaal en gewoon een stoere dame die van aanpakken houdt. Ik begon hieraan bijna te twijfelen door opmerkingen als: 'Pas je op?' 'Denk om je rug!' 'Dat moeten een paar sterke mannen maar doen.' Terwijl het maximaal een halfuurtje werk was...

Tsja, en dat moest ik uithouden, want ik weet dat het ontzettend goed bedoeld is. Dat de anderen willen dat ik het jaar hier vol maak zonder te grote kleerscheuren (of breuken, of een hernia). Ik voel de liefde erachter en toch blijkt hieruit dat we nog aan elkaar moeten wennen. Ik ben hier nog maar net en de anderen moeten nog ontdekken wat ik in mijn mars heb. En ik: ik moet geduld hebben, mijzelf blijven en tegelijk leren accepteren en waarderen dat anderen zich zorgen om me maken. Net zoals in één van de vieringen naar voren kwam: God zorgt voor ons allen door elkaar.

Mireille de Vreeze is meelevend lid van Casella en schrijft over haar uitzichten en inzichten.

‘Jij bent mijn God, ik zoek naar Jou’ (Psalm 63,1)

Erik Borgman

Het is bekend dat de derde dag van de Nijmeegse Vierdaagse voor deelnemers het zwaarste is. De eerste dag begin je vol enthousiasme. De tweede dag blijkt dat het gaat om een inspanning van meerdere dagen. De laatste dag kijk je uit naar de finish. Maar de derde dag: ver van het elan van het begin en nog lang niet aan het einde. Niets anders dan pijnlijke voeten, zon, regen en wind. Geheel en al onderweg.

Tegendraads verbonden

Volgens psalm 63 word je dan op de been gehouden door wat je meedraagt aan herinnering en verlangen. Herinnering aan wat goed was en goed ging, niet als heimwee naar het verleden maar als hoop voor de toekomst. Wij zijn eerder door schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden heen gekomen. ‘Jij bent altijd mijn helper geweest’, zegt de psalmist tegen God (vers 8). Dus als ik mij nu verloren voel, is dat niet het laatste. ‘Mijn ziel hangt aan Jou, wil dicht bij Jou zijn, jouw rechterhand zal mij blijven vasthouden’ (vers 9). Gezelschap is wat ons door moeilijke momenten in het leven heen draagt. Misschien dat mensen daarom de Vierdaagse lopen tussen tienduizenden anderen, bekeken

en aangemoedigd door nog weer ontelbaren. Ze zouden dezelfde route ook twee weken later kunnen lopen: lekker rustig. Maar als je erdoorheen zit, stuwt de aanwezigheid van de anderen je voort.

Herinnering kan je echter ook het actuele gemis des te sterker doen voelen. De schrijfster van psalm 63 kan aan niets anders denken dan aan de God die haar vasthoudt, ook als zij dat niet voelt. ‘Zelfs op mijn bed moet ik aan Jou denken; als ik waak in de nacht ben ik bezig met Jou’ (vers 7).

In ons verlangen naar hem houdt Hij ons gezelschap

Maar juist dat geeft haar het gevoel niet van God los te zijn. Haar verlangen is op een tegendraadse manier een teken dat God haar niet heeft verlaten. De conclusie is niet: dus loop ik reddeloos verloren. De conclusie is het uitgangspunt: Jij bent mijn God, ik zoek naar Jou. Dit valt te

De conclusie is het uitgangspunt

lezen als: Jij bent mijn God dus ik zoek naar Jou, maar ook als: Jij bent mijn God want ik zoek naar Jou. In het feit dat wij naar God blijven verlangen, blijkt dat God onze God is en dat wij Gods mensen zijn. In ons verlangen naar hem houdt Hij ons gezelschap.

Perspectief

De protestantse theoloog Frits de Lange schreef een boekje waarin hij de pelgrimstocht ziet als metafoor voor het leven. Het gaat De Lange niet om de traditionele pelgrim, die bij zijn bestemming wil aankomen; maar om de hedendaagse, voor wie het gaat om het onderweg zijn. *Heilige onrust* heet zijn boekje en hij meent dat deze onrust, de ervaring dat de plaats waar je bent niet de plaats is waar het leven ten volle goed is, uiteindelijk de kern is van religie en geloof. Maar waar De Lange de nadruk legt op steeds terugkerende onvrede en de voortdurende beweging die dit tot gevolg heeft, daar gaat het in psalm 63 om verbinding met Degene die deze onrust veroorzaakt. God is niet alleen 'een stem die mij wegroept bij mijzelf', zoals De Lange formuleert, maar degene die zich toont als perspectief door ons

weg te roepen uit steeds weer nieuwe vormen van gevangenschap en slavernij.

Bijbels gesproken komt onze onrust niet voort uit het feit dat wij niet met de leegte van het heden kunnen leven. Het gaat erom dat er Iemand met ons meetrekt die voor ons in het onderweg zijn een thuis is en een richting aangeeft. 'Nooit week overdag de wolkkolom en 's nachts de vuurzuil van de spits van het volk', wordt over Gods aanwezigheid bij het volk Israël verteld (Exodus 13,11). Hij geeft hen voedsel zodat zij niet verhongeren (Exodus 16,1-18) en water zodat zij niet verdorsten en toont zo dat Hij met hen is (Exodus 17,1-7). In de steeds weer verrassende voortgang van het leven is het doel ervan bij ons.

Erik Borgman is lekenDominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Zing!

Femke Soethoudt

Mon âme se repose

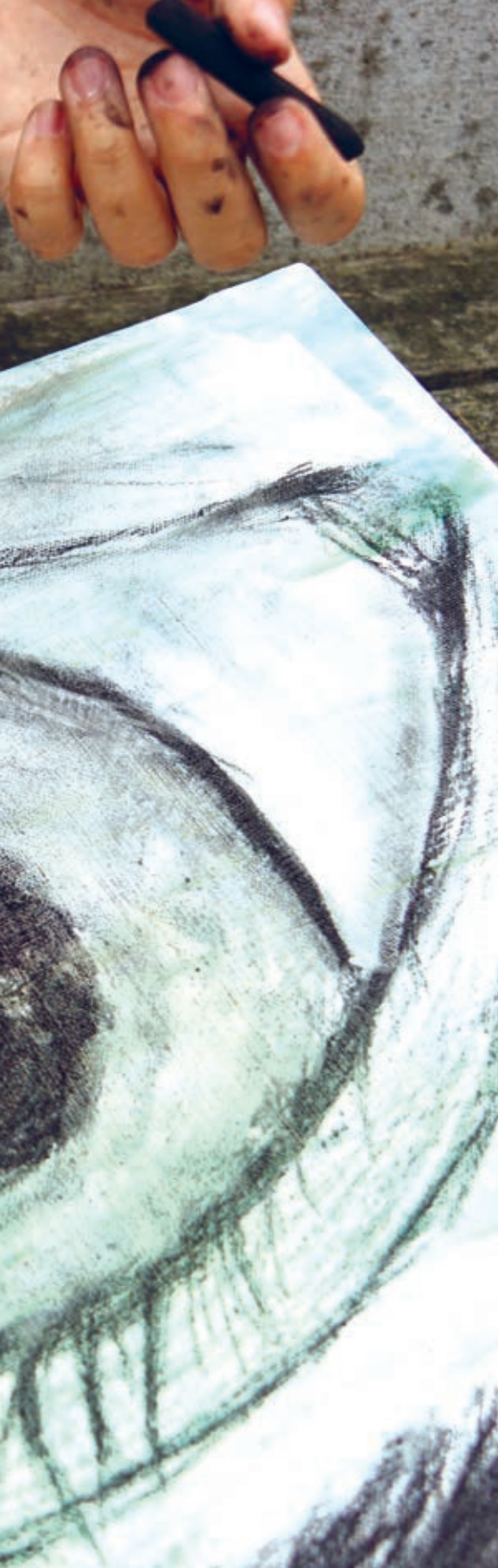

Als we ons onrustig voelen, zoeken we vaak naar afleiding om ons weer goed te voelen. Hard werken, vooral bezig zijn met anderen en natuurlijk alle gezelligheid en video's die internet te bieden heeft. Hoewel het op korte termijn heerlijk en ook nodig kan zijn om even afleiding te zoeken, komt vaak de onrust weer terug zodra het stil wordt. Augustinus herkende dit. Hij schrijft: 'Onrustig is ons hart, totdat het rust vindt in U.' Bij onrust op zoek gaan naar God. Stil worden en luisteren. En van daaruit handelen. Er zijn door de eeuwen heen goede ervaringen mee.

*Tekst: Psalm 62:2
Muziek: J. Berthier, Taizé*

*Vertaling: Mijn ziel komt tot rust
bij God alleen, van wie mijn hulp
komt. Ja, bij God alleen komt
mijn ziel tot rust.*

ZinneBeeld

Tekst & beeld: Bernadette Herber

Leer elkaar in stilte kennen: een teken-opdracht waar we onze reis mee zijn begonnen.

Ines schreef: In tweetallen zochten we een rustig plekje en zo zat ik met Katinka in het stiltehuisje. Een omgebouwde hooiberg. Je hoort niets meer van de buitenwereld zodra je de deur dicht doet. Alleen nog gekras van onze houtskooltjes wanneer die het canvas raakten. Omringd door de stilte werkten we aan de *finishing touch*: de lichtjes in onze ogen. 'Die staan voor hoop', zei de zuster zo mooi tijdens de viering. Er is licht in onze ogen te zien, zoals zij licht in hun geloof zien.

Bernadette Herber is docent Beeldende Vorming op het Sint Bonifatiuscollege in Utrecht. Jaarlijks werkt zij met een enthousiaste groep leerlingen in haar buitenschoolse Atelier 306. www.atelier306.com

Wij vragen uw steun voor *New Dutch Connections*

Stad Gods zet elk jaar één project in de schijnwerper op deze plek.

Dit jaar de ToekomstAcademie van New Dutch Connections. Deze stichting maakt gebruik van de ruimtes in het klooster aan de Waterstraat. De ToekomstAcademie biedt jonge (ex-)asielzoekers praktische trainingsprogramma's, om hen te inspireren, opnieuw in zichzelf te laten geloven en hun sociale en economische zelfredzaamheid te versterken, waar ook ter wereld hun toekomst ligt. In elk nummer vertelt een van de deelnemers over zijn of haar leven en de rol die New Dutch Connections daarin speelt.

Fatima

Mijn naam is Fatima, ik ben 24 jaar oud en ik kom uit Syrië. Ik ben getrouwd en woon samen met mijn man Ali hier in Nederland. Bij New Dutch Connections heb ik al veel verschillende activiteiten gedaan, zoals de module Kunst & Cultuur. In mijn vrije tijd vind ik het leuk om te dansen en te sporten. Van kinds af aan wil ik al modeontwerpster worden. In Syrië heb ik een kunstopleiding gedaan van twee jaar en heb ik mijn Fashion Design diploma behaald. Ik zou graag in Nederland door willen gaan met Fashion Design, bijvoorbeeld aan de kunstacademie hier in Utrecht of in Amsterdam. Maar voordat ik dat ga doen, wil ik eerst meer Nederlandse lessen volgen om ervoor te zorgen dat mijn Nederlands goed is.

Maak uw gift over op:

NL76 INGB 0003 8244 29

Rectificatie: in het vorige nummer is er helaas een verkeerd rekeningnummer vermeld. Het juiste nummer staat hierboven. U kunt natuurlijk ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.

Met Augustinus mee

Heer, zorg ervoor dat
we genoeg geloven
(Augustinus, preek 80, 1-2)

Ingrid van Neer-Bruggink

In het kaartenrek in de kiosk staat een kaartje met voetstappen erop. Er lopen twee vrienden naast elkaar, maar kennelijk ook een tijdje één alleen, en dan gaan ze weer samen verder. In de tekst ernaast staat: ‘God, waarom heb je me alleen gelaten toen ik het zo moeilijk had?’

‘Toen heb ik je gedragen,’ is het antwoord.

Kleine kinderen worden gedragen als ze moe zijn en wij volwassenen ook, al denken we soms dat we er alleen voor staan. Als we God smeken om hulp, vragen we om te kunnen volharden in wat we begonnen zijn. Augustinus legt uit dat de volharding tot het einde van ons leven een genadegave van God is, evenals het geloof dat ons bij de doop geschonken wordt. Geloven en volhouden doen we samen met God; we kunnen het niet alleen. Als we bidden, zullen we ontvangen; als we zoeken, zullen we vinden; als we kloppen, zal er worden opengedaan. Niet omdat we dat hebben verdiend, maar omdat God ons wil helpen.

*Ingrid van Neer-Bruggink
is medewerker van het Augustijns Instituut
en redactielid bij het Augustijns Forum.*

Augustinus een beeldverhaal

De jongens die ik hier in Carthago mijn vrienden noem zijn brutaal, doen waar ze zin in hebben en treiteren de nieuwelingen.

Gek genoeg kijk ik tegen ze op. Ik doe niet mee met de pesterijen maar ik zou willen dat ik net als hen kon zijn.

Dat ik ook net zo zelfverzekerd en zonder geweten mijn gang kon gaan. Maar toch is er iets dat me tegenhoudt.

Ik leerde een meisje kennen.

Ze was geboren in Numidië en kwam uit een lager milieu.

Ken je Cicero?

Vertel.

Mooi...

Kom met me samenwonen.

Jij zal de enige zijn, ik blijf je trouw.

Toen ik haar voor het eerst zag wist ik dat ze anders was dan de anderen.

Ze werd het middelpunt van mijn leven en ik voelde enorme vrijheid als ik met haar was.

Wat gaat moeder hiervan vinden?

Hoe zullen we hem noemen?

Hoe gaan we dit doen?

Nadat we waren gaan samenwonen werd onze zoon geboren, Adeodatus.

Wordt vervolgd

Op de koffie met **Marjolijne Yska**

Evelien Plaisier en Chris van Wieren

Foto: Roelant Meijer

Elke vrijdagochtend ben ik bij Casella om allerlei klusjes te doen. De zusters hebben dan bij het ontbijt al besloten wat de meeste prioriteit heeft voor deze week. Vaak is dat digitaal werk, bijvoorbeeld teksten van Augustinus in een boekje bundelen voor de middagviering. Op vrijdag bereid ik ook de middagviering voor. We steken dan speciaal het lichtje van Taizé aan voor alle mensen die verbonden zijn met Casella, in binnen- of buitenland. Ik vind die verbondenheid met Casella mooi, iedereen probeert op zijn of haar eigen plek iets zichtbaar te maken van Gods liefde.

Omdat ik de wens had onze vriendschap te benadrukken, ben ik geassocieerd lid geworden. Bij Casella heb je de tijd om elkaar te ontmoeten, te praten over wat je ten diepste bezig houdt. Die vriendschap maakt dat ik mij hier heel erg thuis voel en graag mijn steentje bij wil dragen.

